

borstbeeld, baarde Burgemeester Gilbert Temmerman toen opzien: op die afscheidsviering in 1990 reveleerde Temmerman de anecdote over Edward Anseele en de hymne *Mijn Pa die is Facteur*. Voorts prees Temmerman Deconinck's zin voor commentaar op de politieke actualiteit. Een voorbeeld: wanneer halfweg de jaren vijftig het gemeentebestuur het gebruik van de vuilnisbak verplicht maakt, schrijft Deconinck prompt het succesvolle *Hedde uwen Nieuwen Vuilbak al?* (twee hernemingen).

Dinsdag 13 december.

Met Gilbert Temmerman verdwijnt een notoir socialist van het politieke voortoneel. Temmerman maakte zichzelf onsterfelijk met de invoering van nieuwe vuilniszakken, de in de volksmond zogeheten Gilbeerkes. Niettegenstaande ruimte Temmerman op de kop van de SP-lijst plaats voor kandidaat-burgemeester Frank Beke. In de strijd om de burgemeesters- sjerp haalde de SP het nipt van de VLD met een paar tientallen stemmen op overschot. Daarvoor is ene Walter De Buck verantwoordelijk. Op een zogezegd onverkiesbare plaats rijfde hij een respectabel aantal voorstemmen binnen, katapulteerde zichzelf toch in de gemeenteraad en warempel Beke in de burgemeesterszetel. Voor deze bewezen diensten mag De Buck tot in de eenentwintigste eeuw op het kabinet de nieuwe, socialistische, Schepen van Cultuur van advies dienen.

Op het vorige cultuurkabinet, dat van de hogervernoemde, liberale Van Quaquebeke, maakte John Dierickx de dienst uit. Hij is nu de nieuwe directeur van de Minard. In die functie dokterde hij voor de Minard een nieuwe constructie uit, daarin bijgestaan door Stefaan De Ruyck van de Blauwe Maandag Compagnie en

Zo schreef Romain Deconinck zijn stukken / Met dank aan de heer Marissael

Erik Temmerman van Kunstencentrum Vooruit. De gereputeerde geslepenheid van de laatste zal goed van pas komen: hij wordt er vandaag voor gelauwerd als non-profit manager van het jaar. Een waardevol beeldhouwwerk – het kleynood zou 250.000,- waard zijn – valt hem ten deel: het heeft verdacht veel weg van een abstracte uitvoering van een postbode.

Zaterdag 7 januari.

Ik begeef me neerwaarts, door de Walpoortstraat, naar een première van Het Muziek Lod in De Minard. Guy Cassiers regisseert er *De Zeven Hoofdzonden*. Bij het begin van een jarenlange samenwerking stelde Cassiers me voor om de naam van het gezelschap Stekelbees te wijzigen in Facteur Cheval. Ik beging toen de historische fout niet op zijn voorstel in te gaan. Uit wat voorafgaat, blijkt dat het ons ge-

zelschap meteen tot onderwerp zou gemaakt hebben van een theater-analytisch discours.

Zondag 8 januari.

De vraag van Etcetera – 'Of ik iets kan schrijven over Romain Deconinck?' – blijft mijn hersenen pijnigen.

Hoogmoed, bijvoorbeeld, is een van de zeven hoofdzonden. Als zovelen van mijn theatergeneratie heb ik nooit een voet in de Minard van Deconinck gezet. Shame on me.

Romain Deconinck had er minder last van: 'k ei veel gepeisd, veel moete wike, 'k ei wieren op mijn herses.'

Stef Ampe

«Richard: 't Probleem is dat ge de muze niet kunt beduvelen. Er is geen krediet, geen solden en geen uitverkoop. Volle pot. Een Belgisch schrijver bouwt op zijn Belgisch – een kot, een kot en nog een kot – en wacht op de muze lijk Tsjeefke wacht op zijn duif die van Arras komt of van Clermont. Aan Barcelona doet hij niet mee en prijzen heeft hij nooit. En als 't geen duiven zijn, vist hij. Hele dagen vissen naar inspiratie. Zoeken naar stof voor stukken. Stof zoeken lijk het stof opvagen is op een vuilblik. Godverdomme, 't moet vitriool zijn! Zuur dat invreet! Maar in de trage dagen is't: Arras, Arras, Arras. En 't eindigt dat de muze in de pot verdwijnt, gebraden met kastanjes in haar gat.»

Arne Sierens in Boste, uitgegeven door Dedalus, Antwerpen, 1992. Voor dit toneelstuk ontving hij de prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor toneel.